

Arif Ergin

GİZLENEN

Aileme

Okuduđunuz bu kitap bir romandır.
Kitapta geçen isimler, karakterler, yerler, kurumlar,
olaylar ve bunların arasında kurulan bağlantılar
tamamen yazarın hayal ürünüdür.
lmř veya yařayan gerçek kiřilerle,
kurumlarla, olaylarla veya yerlerle benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

GİRİŞ

14 Aralık 2035, Ayasofya

“Ayasofya’ya uzanan eller kırılsın!”

Öfkeli sloganlarla inliyordu Sultanahmet Meydanı. Günlerdir durmaksızın yağan yağmur şiddetini daha da artırmış, büyük İstanbul depreminden sonra moloz yığınınına dönüşen tarihi meydan kalın bir çamur tabakasıyla kaplanmıştı.

Küçük kız, çocuk bedeniyle izdihamda ezilmemek için göstericilerin hurdaya çevirdiği yan yatmış bir askeri aracın üzerine çıkıp seyretti bir deniz gibi kabarıp taşan kalabalığı. Sonra öfkeli bakışları İstanbul’u kuşatmaya başlayan savaş gemilerine takıldı. Sarayburnu’ndan Topkapı’ya doğru köpekbalıkları gibi yaklaşıyorlardı.

Ayasofya’yı işgal eden kar maskeli direnişçiler vücutlarına patlayıcı maddeler yerleştirmişlerdi. Bu kutsal mabedi işgal etmek için en ufak bir girişim olursa kendilerini Ayasofya’yla birlikte havaya uçuracaklarını haykırıyorlardı megafonlarla.

Uluslararası Koalisyon’un oluşturduğu Mavi Görev Gücü askerleri, üzerinde MGG yazan kaskları, gaz maskeleri ve ağır silahlarıyla Ayasofya’nın etrafını kuşatmış, içeri girebilmek için fırsat kolluyorlardı.

Öfkeli kalabalık, depremin yıkamadığı ama derin yaralar bıraktığı bu kadim mabedin ayakta kalan son minarelerini devirmek için gelen buldozer ve vinçleri birer birer ateşe veriyorlardı. Açılan ateşle ve gaz bombalarının etkisiyle dağılır gibi olan göstericiler, arkalarında onlarca ölü ve yaralı bırakıyor ama kısa sürede toplanıp yeniden ve daha büyük bir hiddetle, daha öfkeli bir imanla Ayasofya’yı işgalden korumak için MGG askerlerine yükleniyorlardı.

Çamura bulanmış irili ufaklı taşlar, kalabalığın hiddet dolu ellerinden kopup askerlerin şeffaf kalkanlarına yağmur gibi yağıyor, plastik malzemedен çıkan gümbürtü kurşuni gökyüzünün derinlerinden zaman zaman homurdanan bir canavar gibi duyulan gök gürültüsüne karışıyordu.

Ayasofya'nın kubbesine vuran güçlü bir şimşek ve ardından gelen uğultulu yıldırım sesiyle bakışlarını o yöne çevirdi küçük kız. Gökyüzünde günlerdir durmaksızın ağlayan melekler, göz yaşlarını yeryüzüne bırakıyor; Ayasofya'nın yaralı kubbesinden aşağıya süzülen damlalar, mabedin içine akan bir şelale gibi çağlıyordu.

Tırmandığı araçtan güçlölkle aşağı indi, soğuktan uyuşmuş çamurlu ayaklarıyla kalabalığın arasından Ayasofya'ya doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım gitmişti ki Sultanahmet Meydanı'nın homurtusu tiz bir sesle kesildi. Sesin geldiğı yöne baktığında, minare şerefesinden insanlara megafonla seslenen direnişçiyi gördü.

“Kardeşlerim!” diye bağırırken direnişçilerin el hareketine dönüşen bir selamla kucaklıyordu insanları.

Göstericiler megafondan gelen sese döndüler ve hepsi aynı anda bir ellerini havaya kaldırıp avuç içleri dışarı dönük, parmaklarını ortadan ikiye ayırarak selamladılar direnişi.

Şerefedeki megafonlu direnişçi haykırdı:

“Kenan Ruzly'nin yoldaşları! İşgale hayır! Özgürlük!

Kalabalık her defasında ona, “Özgürlük,” diye karşılık veriyordu. Sloganın sonundaki “özgürlük” kelimesi meydana öylesine güçlü yankılanıyordu ki MGG askerlerinin ayaklarından yüreklerine yayılan bir titremeye sebep oluyordu. Gencin meydana titreten son haykırışı, boynuna saplanan bir kurşunla kesildi. Küçük kız şerefede iki büküm olup kolları aşağı sallanan gence hüznü ve öfkeyle baktı.

Artık daha kararlı ilerliyordu.

1

4 gün önce, 10 Aralık, MGG Karargâhı

“Eğil!” diye fısıldadı Viscand genç yoldaşına.

Kar maskeli iki adam karanlığın içinde çömelip bir süre sessizce durdular. Başlarının üzerinden geçen spot ışıklarını bekleyip yağmur sularının biriktiği yolda eğilerek duvarın dibine ilerlediler. Viscand bir yandan etrafı kolaçan ederken bir yandan da topallayarak kendisine yetişmeye çalışan yoldaşını kontrol ediyordu.

Ona baktıkça, *Böyle riskli bir görev için neden seni seçtiler?* diye düşünüyor, buna bir türlü anlam veremiyordu.

İncecik yağan yağmur damlaları spot ışığın önünde parıltıyan konfetiler gibi bir görünüp bir kaybolurken, Viscand kendisine yetişmek için nefes nefese kalıp boğulurcasına öksüren yoldaşının omzuna dokundu:

“Sakinleş! Yerimizi belli edeceksin!”

Yıllarca İstanbul Erkek Lisesi olarak hizmet verdikten sonra İstanbul’a yerleşen yabancı askerlerin postallarıyla bir asır sonra yeniden tanışan binayı çevreleyen duvara doğru iyice yaklaşmış, son hamle için doğru âni beklemeye başlamışlardı. Duvarın hemen ardında, sokağa en hâkim köşeye dikilmiş kule üzerinde uzun namlulu silahlarla donatılmış iki MGG askeri bir şeylerin ters gittiğini anlamışlar, aralarında Fransızca bir şeyler konuşarak dışarı çıkmışlardı. Yağmur öylesine şiddetlenmişti ki, gözlerini bile açmakta zorlanan askerler yeniden içeri girip spotla her köşeyi taramaya başladılar. Spot ışığı duvarın kuytularına ulaşmıyor, Viscand ve yoldaşının sindikleri köşeyi teğet geçerek karanlığı taramaya devam ediyordu.

İnternetin karanlık odalarında aynı amaç için tanışıp harekete geçen iki yoldaş, şimdi karanlıkta kocaman açılmış gözleriyle duvardaki telekomünikasyon kutusunun yerini bulmaya çalışıyorlardı. Spot ışığı bedenlerini bir kez daha yalayıp geçince Viscand'ın işaretiyle gömüldükleri karanlığın içinden kalkıp birkaç metre ilerideki kutuya doğru eğilerek ilerlediler.

Viscand patlayıcı düzeneğini çantasından çıkarırken, sıtmaya tutulmuş gibi titreyen yoldaşıyla göz göze geldi. Simsiyah kar maskelerinin üzerine taktıkları kızılötesi gözlükler yüzünden birbirlerinin gözlerini dahi görememişler ama anlaşılmışlardı. Viscand duvardaki döküm demir kapağın üzerine patlayıcıyı dikkatle yerleştirirken, ona sırtını dönüp etrafı kolaçan eden yoldaşı omzunun üstünden fısıltıyla sordu:

“Ona neden Yargıç diyorlar?” Nefesi maskesinin altından buhar hâlinde çıkıp karanlık göğşe doğru süzüldü.

“Çünkü adaleti sağlamak için geri döndü!”

“Öyle ya,” diye fısıldadı yoldaşı, “birinin yapması gerekiyordu artık.”

Viscand cevap vermedi. Düzeneğin üzerindeki kırmızı ışık bip sesleriyle yanıp sönmeye başlayınca genç yoldaşını uyardı:

“Yere yat!”

Aynı anda eğilip yerdeki su birikintisine uzandılar. Spot ışığı başlarını sıyrarak karanlığı bir ışın kılıcı gibi ikiye yarıp geçerken Viscand eliyle göstererek saymaya başladı.

“Üç, iki, bir!”

Duvara yerleştirilen patlayıcı, hapsirığa benzer bir sesle gürültü çıkarmadan patlamış, açığa çıkan gri duman karanlık tarafından hızlıca yutulmuştu. Spot ışığını kollayarak yeniden iletişim panosunun önüne süzüldüler. Bu kez Viscand etrafı gözetlerken yoldaşı yüzlerce iletişim kablosunun birbirine girdiği kutunun üzerindeki sacı çıkarıp kablolar arasından aradığını eliyle koymuş gibi buldu, ucuna entegre devreyi monte etti. Cebinden çıkardığı mini bir elektro şok cihazıyla devreye elektrik verirken kendi kolu da akımın etkisiyle kısa süre sarsıldı.

“Tamam... Tamamdır!”

Viscand hızlıca görevi devraldı, sac korumayı ve demir kapağı yerine oturtup kapattı. Yaklaşık kırk saniye süren bu işlemden sonra arkasına baktığında yoldaşını bulamadı. Bir an yükselen adrenalini hızla sağa sola dönüp karanlığın içinde bir hareket görmeye çalıştı.

“Nerde bu adam!”

O an bozuk bir Türkçeyle gelen anons, Viscand’ın olduğu yerde çakılıp kalmasına neden oldu.

“Olduğun yerde kal! Kaçarsan ateş edilecek!”

Karargâh binasından çıkıp kendisine doğru yaklaşan dört-beş tane asker saymıştı. Binanın tabelasına takıldı gözü: Mavi Görev Gücü.

Kaçamadım, diye düşündü. Artık B planı devrede demek oluyordu. Teslim olmak için ellerini kaldırmasına rağmen ateş ettiler. Diğer adamı ellerinden kaçırmanın sinirini ateş ederek çıkarmışlardı. Sıyrıp geçen kurşunun acısına aldırmadan ellerini kaldırdı. Askerler sert hareketlerle kollarına girdikleri adamı tekme, tükürük ve hakaretlerle binaya doğru yaka paça sürüklediler. Karanlık akşamın içinde tarihi binanın kapısı ışıklar saçarak açıldı ve Viscand’ı yutar gibi içine çekip yeniden karanlığa büründü.

2

Birkaç MGG personeli pencereye koşmuş, askerlerin birini yaka paça bahçeye getirmesini izliyorlardı. Sıradan bir günün sonunda tanık oldukları aksiyonla bir anda heyecanlanmışlardı. Çıkmak üzere eşyalarını toplayan Teğmen Demet Gökçe çevresindeki hareketliliği izliyor, olup biteni anlamaya çalışıyordu.

O sırada paldır küldür odaya giren sivil bir görevli masasına geçip az önce toparladığı sırt çantasını söylenererek yeniden açarken, Yunanlara has, sanki dilinin altında bir şey varmış gibi çıkan bir tını ve aksanlı İngilizcesiyle bir şeyler geveledi:

“Kostas’a dinlenmek yasak! Kostas mecbur sanki!”

“Sen niye geri döndün?” diye sordu Demet, aslında cevabını tahmin etse de daha fazlasını öğrenme ümidi içindeydi. Kostas toparlandı, çantasının fermuarını açarken isteksizce yanıtladı.

“İki Türk binaya girmeye çalışmış, birini yakalamışlar ama diğeri kaçmış.”

Bir yıldır görevde olan Mavi Görev Gücü’ne yönelik sosyal medyada giderek yükselen tepkinin ilk kez eyleme dönüştüğü anlamına geliyordu bu. Bir an ne diyeceğini bilemedi Demet.

“Şimdi konuştururlar nasılsa,” diye söyleniyordu Kostas, çantasından çıkardığı dizüstü bilgisayarının ekranını açarken yüzüne kinci bir gülümseme yayıldı.

“Binanın internetinde bir sorun olduğu söylendi, çıkmadan bir bakması gerekiyormuş Kostas’ın. Kostas bunun için burada! Halbuki sizin Talat var. Bir kerecik alsa Kostas’ın yükünü? Bir kerecik!” Parmaklarını çimdik atar gibi birleştirmişti.

Talat ne diyeceğini bilemeyen gözlerle Demet’e baktı, Demet’in “boş ver” der gibi bir işaret yapmasıyla susup o da bilgisayarıyla uğraşmaya koyuldu.

Demet, *Neden zaten nöbetçi olan Talat’la yetinmediler de Kostas’ı geri çağırdılar acaba?* diye düşünürken bir yandan da hemen yan masasında oturan Kostas’ı dikkatle süzüyordu. Kısa boyuyla orantılı narin elleri ve uzun parmakları klavyede yıldırım hızıyla hareket ediyordu. Solgun sarı saçlarıyla aynı renge sahip teni alılık sürülmüş gibi kızarmıştı.

Çok geçmeden diğer görevliler de birer birer ofise geri dönmeye başlamışlardı. Mesai bitiminde binayı terk etmekte olan herkesin ani bir emirle yeniden MGG binasında toplanması istenmiş fakat neler olup bittiği henüz açıklanmadığı için her kafadan bir sesin çıktığı ortama karmaşa hâkim olmuştu.

Kostas bilgisayarında birkaç işlem yaptıktan sonra ayağa kalktı. Ekranını kapatıp hızlı adımlarla odadan çıktı ve Demet’in cam duvarlardan görebildiği kadarıyla merdiveni apar topar tırmanarak gözden kayboldu.

Bu adam nereye gidiyor böyle telaşla? diye düşünürken ofisteki herkese aynı anda gelen mesaj sesi odada birbirinden farklı uya-

rı tonlarının çınlamasına neden oldu. İrkilerek telefonuna baktı. “Turuncu alarm” başlıklı mesajda askeri ve sivil tüm personelin acilen toplantı salonuna gelmesi isteniyordu.

Yukarı çıktıklarında tiyatro düzeninde dizilmiş sandalyelerin yavaş yavaş dolduğunu gördüler. Ön sırada üniformasının içinde bir heykel gibi duran MGG Genel Komutanı General Charles Harrington çoktan yerini almıştı. Onun varlığı salondaki sessizliğe ağırlığını koyarken, durumun ciddiyetini tüm çıplaklığıyla hissettiriyordu gelenlere.

Demet generalin arka çaprazında bulduğu boş bir sandalyeye oturdu. *Durum sandığımdan da ciddi galiba*, diye düşünürken, kalbinin kıyısına usul usul vuran umut dalgalarını bastırmak için yüzüne sakin bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Ne var ki yüreğinden çıkıp gelen, saklamaya çalıştığı ama bastıramadığı bir ısıltı titriyordu gözlerinde. Birilerinin, özellikle de Yüzbaşı İlhan'ın, yaşadığı bu heyecan dalgasını fark etmesinden korkan Demet usulca başını omuzlarının arasına çekiyordu ki bir anda tüm pencereler büyük bir kuvvetle açıldı.

Tarihi yarımadanın kalbindeki binanın merkezine yerleştirilmiş sekizgen salon, İstanbul Boğazı'na her cepheden farklı bir bakış sunuyordu. Günlerdir bora gibi esen sert rüzgâr, sonunda yağmurlu bir fırtınaya dönüşmüş, inler gibi uğuldayan pencerelerin antika kilitleri bu güce daha fazla dayanamayıp patlarcasına açılmışlardı. Her yönden salona dolan İstanbul'un öfkeli nefesiyle vazolar devrilmiş, kâğıtlar savrulmuş, askerler müdahale edip pencereleri kapatana kadar ortalık toz duman olmuştu.

Demet bakışlarını salonun Haliç'e bakan penceresine çevirdiğinde denize serpilmiş gibi duran irili ufaklı savaş gemilerinin arasında Karaköy'e demir atmış uçak gemisini gördü. Gemi öylesine büyüktü ki, gri yüzeyine beyaz harflerle yazılmış ve sarı ışıklarla aydınlatılmış ismi bu mesafeden bile okunabiliyordu:

USS George Bush.

MGG'nin amiral gemisi devasa cüssesiyle önüne demirlediği Galataport binasını bile perdelemişti. Geminin ışıkları, İstanbul'a çöken akşamın içinde her saniye daha da görünür hâle geliyor ve Galata'yla uyumsuz bir tablo sergiliyordu.

Bakışlarını denizden karaya çevirdiğinde, deprem yüzünden yıkılan binaları, haritadan silinen mahallelerden kalan boş arazileri acıyla yeniden hatırladı Demet. Deprem, İstanbul'un silüetini bile değiştirmişti.

O anda pencerelerden içeri önce şiddetle çakan yıldırımın ışığı girdi. Ardından tarihi yapı sarsıntıyla titreyince, elinde bir tomar kâğıt ve kolunun altına sıkıştırdığı bilgisayarıyla koşar adım kürsüye yürüyen Kostas korkuyla irkildi. Gülüşmelere neden olan bu durumun sıkılganlığıyla kürsüyü iki yandan sımsıkı tutarak titreşen bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Komutanım, arkadaşlar," yanağını istemsizce kaşıyor, tutmazsa düşecekmiş gibi kürsüyü yeniden yakalıyor, bedeninin ağırlığını bir sağ ayağına bir sol ayağına aktardığı için sürekli sallanıyordu.

"Az önce sistemimize bir saldırı yapıldı. Aslında kısa süre içinde hem fiziki hem de siber bir saldırıya maruz kaldığımızı anladık. Güvenlik amacıyla bir süreliğine interneti kestik."

Arka koltuklardan söze karışıp, "Binanın internetini mi?" diye soran İtalyan aksanlı bir teğmene, "Hayır, tüm ilçenin," diye cevap verirken, gittikçe daha da kızaran yanaklarla sık sık onay almak ister gibi General Harrington'a bakıyordu.

"Az önce aldığımız bilgi: Eşzamanlı olarak Uluslararası Koalisyon'un ABD, İngiltere ve İtalya'daki ofislerine de benzer saldırıların yapıldığı yönünde."

Salonda uğultu hâlinde diyaloglar yaşanıyordu.

"Anonymous mu acaba?"

Ön sırada, General Harrington'ın yanında oturan bir albay ayağa kalkıp salona doğru döndü ve Fransız olduğunu belli eden aksanıyla duruma açıklık getirdi:

"Diğer ofislere sadece siber saldırı yapıldı, oralarda işler yolunda. Ama buraya fiziksel bir saldırı da oldu. Neyse ki eylemciyi yakaladık, memur Kostas da siber saldırıya müdahale etti. Birazdan durum daha da netleşmiş olacaktır. Ancak öyle görünüyor ki, binamıza sızmaya yeltenecek kadar gözünü karartmış tiplerle karşı karşıyayız."

Yüzbaşı İlhan, Demet'in kulağına eğilip sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla, "Albay Louis Franchet d'Espèrey," diye söyleyince Demet boş bulunup sıçradı. Sonra toparlanıp aynı şekilde fısıltıyla yanıtladı İlhan'ı:

"Kusura bakmayın komutanım, fark edemedim sizi."

Kostas salona yayılan fısıltıları bastırmak için hafifçe öksüreerek yeniden söze girdi.

"Siber saldırıyı yapan kişi tuhaf şekilde arkasında bir imza bıraktı: Yargıç."

"Şu YouTube'dan yayın yapan Yargıç mı?" diye bir soru geldi kalabalığın içinden.

"Muhtemelen öyle," diye yanıtladı Kostas, gözleriyle soruyu soran kişiyi ararken. "YouTube'un Türkiye kanalından yayın yapıyor. İlk kez kimliğini deşifre eden bir isim de bıraktı: Kenan Ruzly!"

Demet bu ismi duyar duymaz irkildi. Yüzbaşı İlhan'a bakarken gözleri kocaman açılmıştı, "bu doğru olabilir mi?" der gibi bir ifade vardı yüzünde. İlhan da şaşkınlıkla Demet'e bakıyordu.

"Doğru mu duydum teğmen, Kenan Ruzly mi dedi bu herif?"

"Sanırım doğru duydunuz komutanım... Kenan Ruzly dedi."

Sözleri havada asılı kalırken bakışları fısıltıların geldiği yöne doğru bakmakta olan Fransız Albay Espèrey'in delip geçen, sorgulayıcı gözleriyle buluştu. O an zaman sanki bir anlığına durdu; salondaki uğultu silindi, sadece iki çift göz arasında yankılanan görünmez bir gerilim kaldı.

"Sanırım tanıdık bir isim," diye seslendi Albay Espèrey. Bir an duraklayıp gözlerini kıstı, rütbesine ve göğsündeki isimliğe bakarak okudu, "Teğmen Gökçe."

"Evet, komutanım. Kenan Ruzly ismini bu ülkede herkes bilir." Sustu ve tedirgin gözlerle sözlerini tamamladı. "Kenan Ruzly, yıllardır aranan bir suçludur."

Espèrey buz gibi bakışlarını İlhan'a dikti:

"Yüzbaşı?"

"Komutanım, Demet teğmenin söylediği gibi. Kırmızı bültenle aranan bir teröristtir Kenan Ruzly. Ama ne kadar eminiz o olduğundan?"

Kostas kürsünün arkasındaki ekranda bir YouTube-TR sayfası açtı, sonra Yargıç kanalını tıklayıp en son videosunun altındaki açıklama ve yorumlar kısmına gelerek görüntüyü herkesin görebileceği kadar büyüttü.

“Gördüğünüz gibi Yargıç son videosunun altına açıkça Kenan Ruzly diye adını bırakmış. Kanalın takipçileri yorumlarda bunu konuşuyor. Kullandığı hack tekniklerinden ve hack’lediği kurumlardan anladığımız kadarıyla bu olasılık çok yüksek. Büyük ihtimalle kendine Yargıç ismini verip videolarda yüzünü gizleyerek İstanbul halkını MGG’ye karşı tahrik eden bu adam Kenan Ruzly. Üstelik, Kenan Ruzly olduğunu beyan edince Yargıç kanalının üye sayısını birkaç saat içinde üçe katladı.”

İlhan’dan belli belirsiz bir küfür duyuldu. Hırsla yumruğunu sıkmış sahneye bakarken şakaklarındaki damarlar patlayacak gibi seğiriyordu. General Harrington’ın ve Albay Espèrey’in şüpheli bakışlarını fark edince açıklama ihtiyacı hissederek sözlerine devam etti.

“Depremden önce polistim. Beyoğlu İlçe Emniyet Amirliği’nde komiserdim. Birkaç yıl önce, 2032’de orduya alındım. Kenan Ruzly’nin 2018 yılında ölümüne neden olduğu polisler mesai arkadaşımı, hatta biri amirimdi, Başkomiser Cemal...”

“Harika,” diye kesti sözünü Espèrey, “sizinle bu terörist konusunda sorunsuz bir işbirliği yapabilecek olduğumuzu görmek güzel.”

Yüzbaşı İlhan dikkatler yeniden kürsüdeki Kostas’a yönelince Demet’in kulağına fısıldadı. “Yaşiyor demiştin!”

“Evet de komutanım, geri mi döndü yani şimdi birdenbire?”

“Öyle görünüyor. Kenan Ruzly geri dönüyor. Dönsün bakalım. Bu kez onu yaşadığına bin pişman etmezsem, hayat da bana zindan olsun.”

Fısıltıyla dudaklarından çıkan bu sözler kendi kulaklarına çarptığında bir anda bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti İlhan. Yıllar önce yaşadıkları kovalamaca sahnesi ve Kenan Ruzly’nin ellerinden kaçıp gitmesi gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiverdi.

Bu kez elimden kaçırmayacağım seni aşâğılık herif!

Altdudağını kanatırcasına ısırıp bedenini saran bu duyguyla başa çıkmaya çalışırken sahneye doğru seslendi:

“Bay Kostas adres tespiti yapabildiniz mi acaba?”

Kostas daha da kızaran yanaklarla General Harrington’a bakıp ellerini iki yana açtı. “Bir laptopla yapabileceğim bir şey değil ki bu. Şu anda gemide başka bir ekip bunun üzerinde çalışıyor.”

Demet yeniden bakışlarını MGG’nin beyni, *USS George Bush* uçak gemisine çevirdi. İlhan hâlâ tatmin olmamışa benziyordu.

“Az önce aşâğıda bir saldırı girişimi olduğunu söylediniz. Bir kişi yakalanmış,” dönerek salona baktı, “O kimmiş peki? Kenan Ruzly olabilir mi?”

Fransız albay yüzüne yayılan bir gülümsemeyle araya girip, “Onu birazdan konuşturmuş oluruz. Arkadaşlar üzerinde çalışıyorlar,” diye yanıtladı.

Albay Esperey ve General Harrington göz göze geldiler, yüzlerine yayılmış tebessümle yavaşça başlarını selam verir gibi eğdiler. İki ülke arasındaki ince rekabetin neden olduğu hassas dengeyi nezaketle korumanın bir ifadesiydi bu.

Üzerinde çalışıyorlar demek, diye zihninde bu cümleyi tekrar etti Demet. Gözlerini hüzünle kapattı. İşkence başlamış olmalıydı.

İlhan ayağa kalkıp saygılı ama heyecanlı bir vücut diliyle, “Emniyete haber vermemiz lazım,” diye yanıtladı albayı, bir kuralı hatırlatmak ister gibi.

“Yüzbaşım,” diye hiddetle gürledi Albay Esperey. “Binaya saldıran şahıs biri İngiliz biri Fransız iki askere direnerek güç uyguladı. Bu durumda MGG kararnamesinin bize verdiği yetkiye göre şahsı öncelikli olarak sorgulama ve kendi yasalarımıza göre yargılama hakkımız olduğunu hatırlatırım size!”

Esperey kürsüdeki Kostas’ı göstererek tamamladı sözlerini.

“Sevgili Kostas, belki siz kendini İstanbul’un Yargıcı ilan eden şu ‘YouTuber’ ile ilgili biraz bilgi verirsiniz arkadaşlara.”

Kostas tam kürsüden inmeye hazırlanıyordu ki yeniden toparlandı, “hay lanet” der gibi belli belirsiz oflayarak cebinden telefonunu çıkardı, ekranına dokunarak bir şeyler yazdı, sonra

başını kaldırıp, “Emredersiniz,” dedi ve telefona bakarak bir şeyler okumaya başladı:

“Kenan Ruzly ismini veren ve Yargıç takma adını kullanan kişi birkaç aydır YouTube Türkiye portalından yayın yapıyor. Daha düne kadar birkaç yüz bin takipçisi varken şu an itibarıyla bir milyon aboneye yaklaştığı durumda. Bütün video içerikleri İstanbul’un gizlice işgal edildiğine dair kendince komplo teorilerinden oluşuyor. Videolarda yüzünü göstermiyor. Sesinin tanınmaması için de ses değiştirici efektler kullanıyor. Bu hâliyle kimliğini kanıtlamak imkânsız. Videolar üzerinde yaptığımız analizde kişinin gerçek biri olduğunu, bir video hilesi bulunmadığını tespit edebiliyoruz. Aynı Anonymous örneğinde olduğu gibi genelde bir sandalyede oturarak, önünde bir masa, sanki televizyonda haberleri sunar gibi videolar çekiyor.”

“Olacak şey değil, maskaralık!” diye homurdandı General Harrington. Önlere oturanların duyacağı bir sesle, “MGG olarak burada Türklere yardım için varız. Üstelik MGG’de Türk birliği de yer alıyor. Bu, insani amaçlı ve sizinle ortak kurduğumuz bir görev gücü! Ama öyle görünüyor ki bazılarına iyilik yaramıyor!”

Kostas devam etti.

“Türkler biliyordur zaten,” diye bakışlarıyla Demet ve İlhan’ı işaret etti. “Kenan Ruzly başına 10 milyon dolar ödül konmuş bir terörist. Ama halkın çoğu onun bir kahraman olduğuna ve iftiraya uğradığına inanıyor. Yargıç’ın Kenan Ruzly olduğundan emin değiliz ama vücut yapısı, duruşu ve hareketleri şu an firari durumdaki Kenan Ruzly ile eşleşiyor. Yine de kesin odur diyebilmek bu aşamada imkânsız.”

Güzel, diye düşündü General Harrington, *resmi olarak firari bir suçluydu işimiz kolay olacaktır! Ayağa kalkıp salona doğru dönünce bütün salon saygıyla ayağa kalktı.*

“İlhan Yüzbaşı ve Demet Teğmen... Türk emniyetiyle görüşüp on dakika sonra bu adamın dosyasını bize burada siz ikiniz sunacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz,” dedi İlhan, elleri iki yanında hazır ol vaziyeti alıp baş selamı vererek.

“O hâlde beyler, on dakika ara!”

3

On dakika aray ı fırsat bilen Albay Esp rey ve birkaç asker hızlı adımlarla bodrum kattaki sorgu odasına yöneldiler. Peşle-rinden gitmekte geciken Kostas karanlık koridorda tek başına kalınca bir an  rperip merdivenin başındaki sütunlardan birinin yanında durdu. Cılız bir aydınlık haricinde bu kasvetli ve devasa mek nda ışık namına hiçbir şey yoktu. Dışarıdaki fırtına pen-cere pervazlarının arasından uğuldayarak içeri süzülürken, loş bina, birkaç saniyede bir şimşek ışıklarıyla gündüz gibi aydınla-nıp sonra yeniden karanlığa gömülüyordu. Şimşek çatıdaki cam kubbeden her vurduğunda camların turkuaz rengiyle boyanan duvarlar, bir süre sonra sanki bu dünyaya ait olmayan perili bir açık sarıya bürünerek soluyorlardı. O an binanın bir ruhu varmış gibi hissetti Kostas. Sık sık gözlerini kamaştırıp sonra yeniden karanlığa bürünen ortamda sanki yalnız değilmiş gibi bir duygu kapladı içini.

Bir şimşek daha, önce aydınlık, sonra turkuaz, sonra solgun sarı duvarlar ve sonra yeniden her yer simsiyah...

*Daha düne kadar buradan, bu şehirden nefret ediyordum! Şimdiye-
se her şey yeniden anımlanıyor!* diye düşündü o an.

Atina'da üniversiteyi bitirdikten sonra devlet memuru olarak atanabilmek için katlanmak zorunda olduğu iki yıllık mecburi bir hizmetti İstanbul. Hizmetten çok sürgün gibi bir maceraydı. Artık ne olacaksa olsun ve bu görev bitsin isterken d n akşam ilk kez İstanbul onu  apkın kollarına almış, g kkuşadı gibi reng renk eteklerinde işbirliği yapan herkes için bir yer olduğunu göstermişti. Sabahtan beri etrafındaki her görüntü yeniden anımlanmış ve şimdi bina aylar sonunda ilk kez onunla iletişim kurmaya başlamıştı.

Yaslandığı sütundan aşağı baktığında ürperdi; altındaki boşluğun karanlığı ve kestiremediği derinliği onu korkutmuştu. Alçak tırabzanlara tutunmak üzere elini uzattığı sırada, alt katlardan yükselen albayın tok ve kendinden emin sesi, geçmişin izlerini taşıyan tarihi yapının derinliklerinden yankılanarak kulaklarına ulaştı.